

Mooi Meegenomen

Norbertijnenparochie
Heikant/Quirijnstok

Kerstmis in Corona-tijd

Onze premier heeft gesproken: het gaat nog niet beter met Corona. Geen versoepelingen. Nee, eerder een verzwaring van de maatregelen. Wij denken dat er voor het eerst in het bestaan van onze kerk geen vieringen met Kerstmis zullen zijn. Kerst 2020: een leeg overzicht in Mooi Meegenomen, geen vieringen met kerkgangers!

Natuurlijk gaan we wel samen Kerst vieren. Kerstavond om 19.00 uur verzorgen wij de 'Nachtmis'. Deze viering is via kanaal 43 van Moergestel TV te bekijken op uw televisie of via onze website www.norbertijnenparochiehq.nl. Een speciale viering, in samenwerking met Oisterwijk in Beeld en Moergestel TV, vanaf locatie en vanuit onze kerk. Harrie van den Berg en Jan Claassen zullen de voorgangers zijn.

Ook op Eerste Kerstdag hebben wij een viering via onze website. Arockiadoss is de voorganger van die dag. Vanaf 10.30 uur is de viering beschikbaar via onze website. Op Tweede Kerstdag is er geen viering.

Op Eerste en Tweede Kerstdag kunt u/kunnen jullie, tussen 11.30 uur en 12.30 uur komen kijken in de kerk. De kerststal staat dan klaar met hopelijk de pasgeborene in ons midden. Beschuit met muisjes liggen klaar. Want een KIND is ons geboren.

Zalig Kerstfeest.

Jan Claassen, pastor

P.S. Op de website van de parochie staat altijd het laatste nieuws over wanneer er iets kan plaatsvinden in de kerk.

In dit nummer

Kerstmis in Corona-tijd	1
Geen nieuwjaarsreceptie	1
Pastorale	2
Uw steun is onze toekomst	2
Vrijwilligers in het pastoraat	2
Advent, tijd van voorbereiding en verwachting	3
Coronatijd in Zsámbék	4
Adventsactie in Coronastijl: warmte op afstand	5
Nieuws uit het Ronde Tafelhuus	5
900 jaar Norbertijnen	6
Van de bestuurstafel	7
Beelden in de kerk II	8
Opname van de weekendvieringen	8
Boekrecensie: Rik Torfs over een kerk waar de deur altijd open staat	9
Kerstboom	10
Chanoeka, het feest van de lichtjes	11
Alle registers open	12
Foto's/afbeeldingen	12
Colofon	12

Geen nieuwjaarsreceptie

De coronapandemie blijft ons parten spelen. Of en in welke mate rond en na de jaarwisseling sprake is van versoepeling van de beperkende maatregelen is nu nog niet bekend. In elk geval vindt het parochiebestuur het niet verantwoord om u begin januari uit te nodigen voor de gebruikelijke nieuwjaarsreceptie. Onze gezondheid staat immers voorop! Daarom maken we van deze gelegenheid gebruik u een zalig, gezegend Kerstmis toe te wensen, een goede jaarwisseling en een vooral GEZOND 2021!

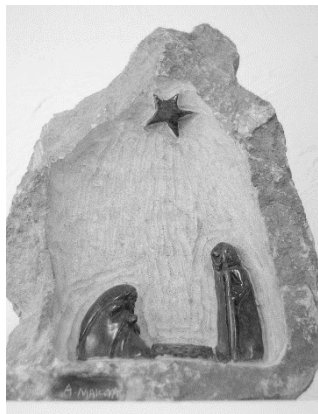
Uw parochiebestuur

Pastorale

De wereld lijkt op zijn kop te staan. De zon staat hoog aan de hemel en schijnt met overmacht mijn kamer binnen. Eind november en ik schrijf een Pastorale voor eind december.

Kerstmis 2020 staat op de rol. Als u dit leest, hebben wij de advent al bijna afgerond. Vier weken onderweg naar de belofte van Kerst. Hebben wij er dit jaar oog en tijd voor? We moeten ons druk maken over met wie en waar we aan tafel gaan. Kan het in één keer of moeten we ons verdelen? Kunnen we een aangepast diner buiten houden? Kleine hapjes, dikke jassen en handschoenen? Gaan we naar de kerk? Kunnen we wel naar de kerk? Steeds meer mensen haken af met kerst en geloven het wel. Bezoek aan een viering is niet meer noodzakelijk, 'We kunnen het ook zo wel.' En wij ons maar druk maken hoe we het moeten organiseren, kerstavond en eerste en tweede kerstdag.

Ze geloven het wel. Wat zouden mensen wel geloven? Dat dat kind wel geboren zal worden? Volgens mijn oma is er nog nooit één blijven zitten, dus daar hoeven we

niet bang voor te zijn. Wat dan wel? Dat dat nieuwgeboren kind zo'n grote belofte heeft dat onze inzet niet meer belangrijk is? Of dat het allemaal flauwekul is. Verzonnen door mensen voor mensen. Een gepasseerd station in 2020!

Bijzonder, maar toch denk ik dat kerst niet zonder ons mensen kan. Wij zijn nodig, mensen van alle rassen en kleuren, van alle geloven en talen. Wij zijn nodig om dat nieuwe kind een plaats te geven. Er worden dit jaar in onze wereld 125 miljoen kinderen geboren. De meeste niet in de omstandigheden zoals onze kinderen in Nederland geboren worden. Dus wij moeten aan de bak. In onze kerkelijke traditie is de geboorte van dit Kerstkind een bijzondere dag. 'Een Kind is ons gegeven,' zingen wij uit volle borst. Want nieuw leven is ons aangezegd. Die God van mensen laat zien dat nieuw leven mogelijk is, dat wij niet alleen zijn. Dat wij mensen zijn die gekend zijn door die Vader Moeder God van mensen.

Dus wees thuis en ontvang dat pasgeboren kind. Laat het kind niet alleen zijn maar zorg voor geborgenheid en warmte, vandaag en alle dagen. Kerst 2020, stal of geen stal, boom met of zonder ballen, lichtjes aan of uit. Het maakt niet uit als we maar samen zijn. Een eenvoudige groet kan al wonderen doen. Zalig Kerstfeest namens ons allen van de Pastorie.

Jan Claassen, pastor

Uw steun is onze toekomst

Omdat 'Mooi Meegenomen' in de maand december en niet in de maand januari verschijnt, schenken we in deze uitgave al aandacht aan de landelijke actie Kerkbalans 2021. Kerkbalans 2021 is gepland van zaterdag 16 januari tot en met zaterdag 30 januari en heeft het motto "Geef vandaag aan de kerk van morgen".

U begrijpt dat door de maatregelen van de overheid en het bisdom in verband met corona slechts een beperkt aantal mensen de vieringen in onze Mariakerk kan bijwonen. Dat betekent dat de inkomsten van collectes tijdens vieringen ook lager zijn dan 'normaal'. We hopen daarom dat u de actie Kerkbalans 2021 van harte wilt steunen, zodat onze Norbertijnenparochie op de Heikant goed kan blijven functioneren in de toekomst.

Geert Dollevoet, vicevoorzitter Parochiebestuur

Vrijwilligers in het pastoraat

2021 staat voor de deur. Een nieuw jaar, nieuwe kansen, nieuwe mogelijkheden. Corona wel of niet, wij zijn aan zet. Daarom een oproep aan u en aan de mensen om u heen. Maak die keuze dit jaar en kom u inzetten voor de goede zaak. De kerk op de Schans.

Ja, natuurlijk vieren wij in de kerk, en natuurlijk dopen wij, bidden wij, zingen wij, zijn we stil en lijken we vroom! Maar we doen meer in de kerk van 2021. Wij proberen er te zijn voor een ander. Die ander hier of op het kerkhof, die ander om de hoek of ergens anders op de wereld. We repareren koelkasten als het 36 graden Celsius is en er geen geld is om hem te laten maken. We verzorgen het kerkhof, we maken printwerk, staan stil bij Kerk en Wereld, bij Vrede en Gerechtigheid. Dromen met mensen over toekomst, geven kinderen een hand voor de dag van morgen. En zo doen we het elke dag opnieuw.

Kerk zijn is mens zijn! Is staan in de wereld. Is voor sommigen altijd over God spreken en voor anderen met heel kleine woorden. Maakt niet uit, kom maar. U bent meer dan welkom. Bel met het secretariaat en wij nemen met u contact op.

Namens al die mensen van onze kerk,
Jan Claassen, pastor

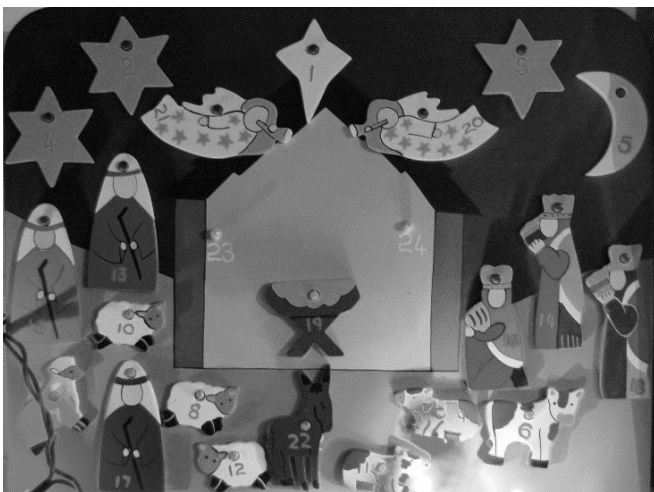

Advent, tijd van voorbereiding en verwachting

We zijn op het moment van verschijnen van deze Mooi Meegenomen alweer aangekomen in de tweede week van de advent. De advent, de tijd van voorbereiding op het kerstfeest, de liturgische periode waarin de verwachting van de komst en de wederkomst van Jezus centraal staat. De tijd waarin we ons voorbereiden op en uitzien naar het Kerstfeest. De naam van de vier weken voor Kerstmis, Advent, stamt af van het Latijnse woord voor 'komst' of 'het komen': Adventus.

Tijdens de Advent wordt, zo zeggen we wel, 'het licht in de duisternis verwacht'. We gedenken de geboorte van Jezus en leven toe naar de komst van het 'Licht der wereld'. Duisternis staat in de christelijke traditie symbool voor de dood en licht voor het leven en de verrijzenis. In de weken voor Kerstmis, als we ons in de meest donkere tijd van het jaar bevinden, zien we Christus, het Licht van de Wereld, dichterbij komen. Langzaam leven we toe naar de wetenschap dat uiteindelijk niet de dood, maar het leven zal overwinnen.

Dat het licht steeds dichterbij komt, maken we ook zichtbaar met de vier kaarsen van de adventskrans. Elke week brandt er een kaarsje meer. Met elke week die verstrijkt wordt het een beetje lichter, tot uiteindelijk alle kaarsen branden; het is Kerstmis en we verwelkomen het Licht van de wereld.

De ronde vorm van de adventskrans gaat terug naar een oud gebruik van de Germanen. De (heidense) Germanen vierden in de tijd dat de zon een aantal dagen stilstond aan de hemel (de 'winterzonnewende') het voor hen heiligste feest van het jaar. De zon stond stil en werkte niet, zo dachten de Germanen. Het leek hen, uit respect voor de zon, wel zo gepast om gedurende die tijd dan ook niet te werken. Wagens en spinnewielen stonden stil. Als symbool voor deze tijd werd een met bosgroen versierd wagenrad aan het plafond van de huizen gehangen. Toen er later missionarissen bij de Germanen kwamen om ze te bekeren tot het christendom, werden de versierde wagenwielen als basis voor de adventskrans genomen. De periode van rust rond de zonnewende werd een periode van inkeer en boete, passend bij een tijd waarin de komst van Christus wordt verwacht.

Boete, want bij zijn terugkeer op aarde zal Christus komen oordelen, 'de levenden en de doden'. Het was daarom dat men zich juist in de Advent opnieuw van zijn zonden bewust werd en daarvoor boete deed. Volgens oud gebruik hoorde bij een periode van boetedoening een periode van vasten. In de Advent werd meestal een aantal dagen per week gevast, vanaf 11 november, het feest van Sint Maarten. Daarom werd het vasten tijdens de Advent ook wel 'St.-Maartensvasten' genoemd. Het boetekarakter van de Advent is inmiddels wel een beetje naar de achtergrond geraakt, wat de Advent tegenwoordig vooral nog een periode van inkeer en bezinning maakt.

In de lezingen van de tweede zondag van de Advent horen we over Johannes, de wegvoorbereider. Een weg banen voor de blijde boodschap, de heilige Geest, past bij deze tijd van het jaar. Juist in de Advent horen we nadrukkelijker dan anders de oproep op te komen voor mensen in nood. Oog en aandacht hebben voor onze naasten, streven naar liefde en vrede en dat delen met elkaar, er zijn voor elkaar en zo de wereld bereikbaar maken voor God. Want zonder ons oog en hart gericht te houden op de wereld om ons heen kunnen we de weg niet banen, kunnen we geen voorbereiders zijn in een wereld die de liefde en de geest van God zo hard nodig heeft.

Elkaar bereiken en ervoor zorgen dat niemand ongezien blijft en er niemand verloren raakt, dat is wat God wil, en waarom Hij er de tijd voor neemt. Veel tijd, zo lijkt het soms. Maar zijn tijd is niet als de onze. Het is niet voor niets dat we worden gevraagd geduldig te zijn. Wij hebben graag controle over dingen. Als we eenmaal weten wat we willen, willen we het graag snel. Bij wijze van spreken liever nog gisteren dan vandaag. Maar God is geduldig. Zijn wachten is zijn barmhartig geduld met de wereld. Hij geeft ons de tijd om voor te bereiden. Hij geeft ons de tijd om mensen te worden en te maken naar zijn voorbeeld. Om de wereld klaar te maken voor zijn komst, terwijl we ons mogen verheugen in dit vooruitzicht.

Zo kunnen we ook ons leven reflecteren in het licht van de advent. Ons leven zien als een tijd waarin we voorbereiden en verwachten, zoals de Advent een tijd is van voorbereiding en verwachtingsvol uitzien. Uitzien naar een nieuw begin, nieuw leven en een nieuwe wereld. Het is aan ons die tijd te benutten. Laten we ons in de bezinning van de Advent realiseren dat we in ons handelen, ons doen en laten, wegvoorbereiders zijn.

Adventus, hij komt. Misschien niet vandaag, misschien niet morgen. Gods heil en barmhartigheid zijn niet aan tijd gebonden. Maar onze tijd is nu. Het is Advent, het licht van Kerstmis is in zicht. Laat ons loven, danken, dienen, paden vereffen en bergtoppen beslechten. Laat ons voorbereiden en verwachten.

Eveline Sitskoorn

Coronatijd in Zsámbék

De Coronapandemie heeft ook het leven in Hongarije erg veranderd. Iedereen is bang om corona op te lopen. Het was niet gemakkelijk om met alle veranderingen om te gaan. Thuisblijven was de boodschap. Het gewone leven en de taken die we altijd deden, alles lag zo goed als stil. Voor het geloofsleven van ons, als zusters, was het een geschenk. We hadden meer tijd om te bidden en te mediteren. In die eerste periode zijn we o.a. dagelijks de rozenkrans gaan bidden en vierden we vaker eucharistie.

De scholen waren dicht. De leerlingen van de vakschool volgden de lessen online. Het was voor alle leraren hard werken om op die manier les te geven. Aan het eind van het schooljaar konden de examens gelukkig wel afgenomen worden. De leerlingen van de vakschool, die een opleiding volgen tot timmerman, metselaar, sociaal helper, kelner en kok, konden gelukkig de praktijklessen in heel kleine groepjes blijven volgen, zodat ze toch ook hun praktijkexamen konden doen. En met succes: 98 % van alle leerlingen is geslaagd. De oudere leraren vonden het erg spannend om les te geven, maar gelukkig is in die eerste periode tot de vakantie geen enkele leraar besmet geraakt. In september zijn er wel 3 leerkrachten besmet met het coronavirus, maar gelukkig zijn ze nu weer beter. Op dit moment geldt de regel dat er online les moet worden gegeven als er studenten ziek zijn. We zijn benieuwd hoe het dit jaar verder zal gaan.

Een van de dingen die we hebben kunnen doen, omdat alles door Corona stillag, was het vergroten van de speelplek van de day-care, zodat alle speeltoestellen daar een plekje konden krijgen. Er is een muur weggehaald, waardoor onze eigen tuin wat kleiner is geworden. Ook de kinderen van de daycare (50 tot 60 kinderen) hebben vanaf maart tot de zomervakantie online les moeten volgen. Voor de kinderen van de daycare zou dat onmogelijk geweest zijn zonder spullen en de hulp van de leerkrachten van de daycare, die ze veel individuele hulp en aandacht hebben gegeven en hen geholpen hebben bij het werken op de eigen laptops en tablets. Om te ontspannen konden de kinderen voetballen en spelen op het speelterrein bij de daycare. Wat zijn ze blij met jullie speeltoestellen. Ook mochten er kinderen de twee tuinmannen in de kruidentuin helpen; een aantal kinderen vond dat zo leuk dat ze de hele zomer op het terrein bij het klooster kwamen helpen en spelen.

We hebben wel, ook deze zomer, een soort zomerkamp georganiseerd. Gedurende twee weken werden er activiteiten georganiseerd in de omgeving van Zsámbék. Helaas werd één leerkracht van de daycare gedurende deze twee weken besmet met Corona en moesten we, voortijdig, 10 dagen dicht. Gelukkig konden we begin november wel op stap. We zijn, een hele dag, met de kinderen naar de botanische tuin van Gödöllő geweest, waar ze een leuk programma voor ons hadden voorbereid.

De grote groep arme mensen hebben we, samen met vrijwilligers, ook in deze tijd kunnen helpen met voedsel: dagelijks, om 4 uur, zijn er door 30-40 mensen warme maaltijden opgehaald bij het klooster en 250-300 gezinnen konden op zaterdagmiddag eten halen bij onze voedselbank. Het is een erg moeilijke tijd voor deze arme mensen, omdat velen hun baan kwijtgeraakt zijn, dus zij waren erg blij met deze voedselhulp.

Bedankt voor jullie laatste gift; het geld is gebruikt om tablets voor de kinderen te kopen. Deze kwamen in de moeilijke Coronatijd erg goed van pas.

Moge de goede God jullie zegenen voor alle steun, die we van jullie mogen ontvangen. In het morgengebed bidden we voor jullie en één keer in de maand is er een mis voor onze weldoeners. We wensen jullie een goede gezondheid en nogmaals dank voor alle hulp.

Zr. Katalin, priorin Norbertinessen Zsámbék

Adventsactie in Coronastijl: warmte op afstand

Zoals u de afgelopen jaren al gewend was, is de jaarlijkse adventsactie weer in het kader van Zsámbék. Helaas blijft onze financiële bijdrage hard nodig bij de zorg voor de allerarmste gezinnen in de koude wintermaanden. Rondom de feestdagen in december bieden de zusters traditioneel extra maaltijden, stookhout en voedselpakketten voor arme gezinnen. Maar dit jaar maakt Corona hun werk nog moeilijker. Er mogen geen gezamenlijke maaltijden georganiseerd worden, uitdelen van maaltijden en hulppakketten moet volgens de geldende maatregelen

gebeuren. U kunt het zich voorstellen; dit alles komt op de schouders van onze geliefde zusters en hun toegewijde medewerkers.

Dit jaar biedt de werkgroep Norbertijnen Tilburg-Zsámbék geen bijzondere acties aan. Wij moeten ons immers ook houden aan de alom bekende maatregelen. Maar wij willen de zusters in Zsámbék ook niet in de steek laten. Natuurlijk kunt u ook dit jaar uw bijdrage overmaken op de rekening van de werkgroep, ditmaal zonder tegenprestatie van een adventskrans, kaars, bloemstuk of kerstkaarten. Op alle zondagen van de Advent staat ons offerblok achter in de kerk, waarin u uw gift kunt doen.

Graag ontvangen wij uw gift op onze rekening
Norbertijnen Tilburg Zsámbék
NL06 RABO 0108 0566 86
o.v.v. Adventsactie 2020

Namens de zusters in Zsámbék en de werkgroep in Tilburg
alvast hartelijk dank voor uw bijdrage!

Petra Brekelmans

Nieuws uit het Ronde Tafelhuis

Geen nieuwjaarsreceptie, wel fijne feestdagen gewenst!

Normaliter organiseren we samen met het Peerke Donders Park en Parochie Heikant-Quirijnstok een nieuwjaarsreceptie. Helaas zal deze vanwege de coronamaatregelen niet door kunnen gaan. Wij hopen dat we u in het volgende jaar weer bij ons binnen mogen ontvangen. Wij kijken er naar uit om weer het bruisende culturele centrum te mogen zijn, zoals u dat van ons gewend bent. Tot die tijd doen we alles wat mogelijk is om binnen de opgelegde maatregelen door te blijven gaan! Laten we in vooral in deze vreemde jaarwisseling extra aandacht hebben voor elkaar. Ondanks alle beperkingen van deze tijd wenst het Ronde Tafelhuis iedereen fijne feestdagen en een gelukkig nieuwjaar!

Wereldkeuken kookt voor Siza

Voor onze keukenploeg een interessante en zeer waardevolle opdracht. En voor de bewoners van de woonvoorziening een

uitgelichte kans om te proeven van de vele smaken die onze Wereldkeuken rijk is. Het was een geweldige avond voor zowel ons team als voor de enthousiaste bewoners. Tot januari zal onze Wereldkeuken één keer per week koken voor Siza. Er wordt gekeken om vanaf januari twee keer per week te koken en ook werken we samen om te kijken naar mogelijkheden voor de komende feestdagen. Dat smaakt naar meer!

Mobiele Wereldkeuken

Door de coronamaatregelen kan onze Wereldkeuken geen bezoekers ontvangen. Daarom is ons team begonnen met het opzetten van een mobiele keuken. Door weer en wind staan onze keuken-vrijwilligers klaar om u een maaltijd uit hun land van herkomst mee te kunnen geven. Iedere werkdag kunt u tussen 11:30 en 14:30 uur kunt u deze op het Wagnerplein ophalen. De soepen en maaltijden worden in afgesloten boxen meegegeven. U hoeft het enkel thuis op te warmen. Kijk op onze facebookpagina voor nieuws en het actuele weekmenu: <https://www.facebook.com/rondetafelhuys>

900 jaar Norbertijnen

2021 is voor de Norbertijnen over de hele wereld een bijzonder jaar. Het is dan precies 900 jaar geleden dat de orde werd gesticht door Norbertus van Gennep. In de kerstnacht van 1121 legde hij met enkele van zijn eerste volgelingen in het dal van Prémontré (nabij de stad Laon in Noord-Frankrijk) de religieuze geloften af en daarmee was zijn orde geboren. Toen hij op 6 juni 1134 als bisschop van Maagdenburg stierf telde zijn nieuwe beweging al heel wat kloostergemeenschappen. In zijn sterfjaar werd ook de abdij van Berne gesticht, niet in Heeswijk, maar in Berne bij Heusden aan de Maas. In 1857 gingen Norbertijnen na jaren in beslotenheid geleefd te hebben op verschillende pastorieën, in Den Bosch en in het Belgische Vilvoorde, in Heeswijk wonen: de abdij van Berne in Heeswijk-Dinther.

Wat uit de twee levensbeschrijvingen van Norbertus naar voren komt, is het beeld van een man die, gegrepen door zijn verlangen naar God en geraakt door woorden van het evangelie, in zijn tijd op zoek gaat naar nieuwe vormen waarin hij die gegrepenheid en die geraaktheid kan beleven. De tijd van Norbertus was er een van grote veranderingen. Daarin lijkt de tijd van Norbertus onmiskenbaar op onze tijd. De samenleving was in beweging, en van het oude leek veel afgedaan te zijn zonder dat voor de tijdgenoten duidelijk was wat ervoor in de plaats zou komen. Daarmee was de tijd van Norbertus er ook een van onzekerheid, van het wegvallen van het vertrouwde houvast van traditionele denkwijzen, vormen en structuren.

Als zoon van een adellijk geslacht leek het bedje voor Norbertus gespreid. Hij werd kanunnik van het kapittel van Sint-Victor in Xanten, een kerkelijke erebaan die hem van een goed inkomen verzekerde, maar nauwelijks religieuze of pastorale verplichtingen met zich meebracht. Maar dan komt de ommekeer die Norbertus zo bijzonder maakt: hij brak radicaal met de wereld die hem had grootgemaakt, hij werd geraakt door de ervaring van een andere werkelijkheid, geraakt door God, en die geraaktheid maakte van hem een nieuw mens. Maar hoe? Dat wist hij niet meteen. Hij wist wel dat de oude vormen van religieus leven en de oude structuren van de feodale Rijkskerk voor hem niet meer voldeden. Maar welke vorm dan nu te kiezen. De laatste jaren van zijn leven –

Norbertus was toen aarts-bisschop van Maagdenburg – vergat hij meer en meer zijn oude idealen. 'Eens reed hij barvoets op een ezel, nu zit hij rijk geschoeid en hoog te paard,' zo schreef een tijdgenoot.

Dingen zijn altijd anders dan ze vroeger waren. Daarom heeft het ook geen zin de levenswijze van Norbertus van Gennep nu te kopiëren als een model voor religieus leven in onze tijd. Wel kunnen we ons door de levensgeschiedenis van Norbertus laten inspireren. Hij leefde net als wij in een tijd van grote veranderingen. Hij ervoer, net als velen in onze tijd, dat de klassieke kerkelijke levensvormen niet meer voldeden om ruimte en kader te bieden aan de spirituele bezieling waardoor hij en een aantal tijdgenoten geraakt werden. Hij ging op zoek naar een nieuwe vorm. Wat we bij dat zoeken van hem kunnen leren, is: verzamel geestverwanten om je heen, doe het niet alleen, maar bouw een gemeenschap op van mensen die dezelfde bezieling willen delen. Want alleen kun je het niet. Dat maakt de laatste fase van het leven van Norbertus duidelijk: het systeem is machtiger dan de eenling. Je hebt elkaar nodig om te blijven herinneren aan waar het uiteindelijk om gaat, aan wat je oorspronkelijke geraaktheid was. In de zoektocht naar die geraaktheid kan Norbertus ook voor mensen uit Tilburg-Noord – 900 jaar later – een inspirerende tochtgenoot zijn.

Met wat geleende en hertaalde woorden zou ik deze mijmering rond het ideaal van Norbertus, waar ik mij graag in herken, willen besluiten:

Wij hebben mensen nodig, die na de tiende teleurstelling toch nog vertrouwen kunnen.
Wij hebben mensen nodig, die een vrijmoedig woord riskeren als anderen onrecht overkomt.
Wij hebben mensen nodig met wat meer heldenmoed en met wat minder letterzifterij.
Wij hebben mensen nodig wier ja ook ja is en wier nee ook nee is.
Wij hebben mensen nodig, wier hoop anderen draagt en tot leven wekt.
Wij hebben mensen nodig, opdat de toekomst menselijker wordt, dan het verleden.
Norbert roept ons daartoe op.

Abt Denis Hendrickx

Naschrift van de redactie:

In de komende nummers van Mooi Meegenomen zullen we aandacht besteden aan dit bijzondere jubileum voor de norbertijnen. We zullen dat doen door middel van artikelen over norbertijnse abdijen in Nederland en Vlaanderen. In Mooi Meegenomen 2015 zal de abdij van Grimbergen het spits afbijten.

Van de bestuurstafel

“Zijn we d'r toch ingetuind”. Herinnert u het zich nog? Woorden waarmee Herman Kuiphof zijn vertwijfeling uitte over het verloop van de WK-finale in 1974? Aan die zin moest ik laatst denken toen duidelijk werd dat we in de ‘tweede golf’ terecht waren gekomen. Kennelijk volledig aan onszelf te wijten. Vanaf het begin van de zomer dachten we van het virus zo goed als af te zijn en lieten we de teugels vieren. We mochten immers weer van alles? Van die ‘herwonnen’ vrijheid konden we maar kort genieten. Nog vóór de herfst namen de besmettingen weer toe, niet lang daarna zelfs exponentieel. Viroloog Osterhaus deed er nog een schepje bovenop met ‘zijn zaagtand’ waarmee hij duidelijk maakte dat we nog langere tijd rekening moeten houden met op- en neergaande golfbewegingen. Een weinig hoopgevend vooruitzicht.

Als parochiegemeenschap heeft ons dat ook geraakt. Na enkele maanden op slot te zijn geweest en ons tevreden moeten stellen met vieringen ‘online’, gingen we begin juli weer ‘open’. We konden weer naar de kerk om eucharistie te vieren. Weliswaar met beperkingen (gebruik neusmondmasker, anderhalve meter, handen ontsmetten, ‘aangewezen’ plaatsen, niet meer zingen en communie ontvangen ‘op maat’) maar toch, het mocht weer! Helaas bleek dat van korte duur. Eind september werden de eerste aanvullende beperkingen afgekondigd en half oktober werd dat verder aangescherpt. Opnieuw nog maar maximaal 30 mensen in de kerk.

In onze vergadering van 9 oktober zag het er al naar uit dat die maatregel kort daarna van kracht zou worden en dat het bisdom die over zou nemen. Net als in het voorjaar vond het bestuur dat van de pastores niet kon worden gevraagd om op te treden als ‘poortwachter’ om ‘vanaf nummer 31’ parochianen de toegang tot de kerk te ontfangen. Besloten werd dan ook om weer ‘online’ te gaan. Gelukkig kunnen we weer een beroep doen op de mensen die, heel professioneel, de opname en bewerking verzorgen. Zo worden de vieringen heel mooi in beeld gebracht mét instrumentale en regelmatig ook vocale ondersteuning!

We keken in die vergadering ook al vooruit naar Kerstmis. Het zou immers zomaar kunnen dat we dan nog steeds te maken hebben met dat erg beperkte maximum van 30 kerkbezoekers. Maar ook als we alweer mogen ‘opschalen’ naar 100, moeten we er rekening mee houden dat we met

Kerst normaal gesproken veel meer mensen bij een viering ontvangen. Daarom werd afgesproken dat we gaan proberen om ook de Kerstviering(en) online te zetten.

In de vergadering werd ook stil gestaan bij de pastorale bezetting. Thea is kort tevoren uitgevallen. Verwacht wordt dat zij enige tijd nodig heeft om weer volledig te herstellen. Thea's afwezigheid hakt erin! Niettemin spreekt het vanzelf dat het bestuur haar alle tijd gunt die nodig is om weer op krachten te komen. Aan de orde kwam de vraag of en hoe de continuïteit van het pastoraat in onze parochie geborgd kon worden. Besloten werd om Jan Claassen te vragen Thea gedurende haar afwezigheid te vervangen. Met extra inzet van Arockiadass en Denis, daarbij regelmatig geassisteerd door Harrie, blijven we verzekerd van de voortgang van zowel het pastorale werk als het voorgaan in de eucharistievieringen.

Tenslotte concludeerden we dat planning en uitvoering van het onderhoud aan de Mariakerk op schema liggen. De opdrachten zijn gegund en van het bisdom is goedkeuring ontvangen. Verwacht wordt dat binnenkort met het werk wordt gestart. Hiervoor is ruim € 93.000 uitgetrokken waarvan een kleine € 47.000 aan subsidie is ontvangen.

De financiële positie van de parochie was ook weer onderwerp van gesprek. De bespreking van de exploitatie tot en met het derde kwartaal werd uitgesteld, omdat de penningmeester verhinderd was. We hebben afgesproken om, in het kader van Kerkbalans2021, de parochianen te gaan benaderen. Verder gaan we kijken naar mogelijkheden om digitaal en contactloos te collecteren. We denken dan bijvoorbeeld aan het op de website aanbieden van een ‘iDealknop’ bij de onlinevieringen. Ook voor het collecteren tijdens vieringen in de kerk is het mogelijk de smartphone te gebruiken. De moeite van het onderzoeken waard!

Op 16 oktober vond een extra vergadering plaats. Aanleiding daarvoor was het verzoek van de Poolse parochiegemeenschap om, ondanks de forse beperking van het aantal te ontvangen kerkgangers, toch vieringen in de Mariakerk te verzorgen. Dat verzoek werd gehonoreerd met de nadrukkelijke kanttekening dat de door het bisdom afgekondigde maatregelen gerespecteerd dienen te worden (maximaal 30 aanwezigen, één viering per dagdeel etc.).

Het zijn rare tijden, wie had dat een jaar geleden kunnen voorspellen? Maar het heeft ook laten zien dat we met z'n allen er de schouders onder willen én kunnen zetten. Zeker niet alleen kommer en kwel, ook en vooral zoeken én vinden van perspectief! En wie weet krijgen we binnen afzienbare tijd een effectief vaccin toegediend. Vanuit die gedachte van hoop en vertrouwen wens ik u, namens het parochiebestuur, een gezegend en zalig Kerstmis maar ook een in alle opzichten voorspoedig en (zo) coronavrij (mogelijk) 2021 toe!

Peter Liebrechts, secretaris

Beelden in de kerk II

'Heiligheid bestaat niet in het verrichten van buitengewone dingen, maar in het buitengewoon verrichten van gewone dingen!'

In de serie 'Beelden in de kerk' staat in dit nummer van Mooi Meegenomen het tweede beeld in de spotlights: dat van Jan Berchmans. U vindt het beeld achteraan in de kerk, tegen de zijwand, bij binnenkomst rechts.

Jan Berchmans werd op 12 maart 1599 te Diest (België) geboren als oudste van vijf kinderen. Zijn vader was schoenmaker en wethouder van de stad. Zijn moeder was een vrome vrouw. Jans ouders hadden gehoopt dat hij in de voetsporen van zijn vader zou treden en zou meehelpen in de zaak. Maar Jan zelf had andere plannen: hij wilde priester worden. Op zijn negende jaar kreeg hij de kans om naar de plaatselijke school te gaan en intern te gaan in het rectorshuis van de Onze-Lieve-Vrouweparochie. De pastoor gaf hem les in alles wat met kerk en geloof te maken had. Maar hoewel Jan een uitstekende leerling was, haalde zijn vader hem na de beëindiging van zijn derde schooljaar in 1612, hem van school. Er was geen geld meer om Jan de opleiding te laten voortzetten. Toen de pastoor van het begijnhof in Diest hiervan hoorde, bood hij aan Jan in huis te nemen als huisknecht; in ruil daarvoor zou hij zijn opleiding betalen. Een paar weken later verhuisde Jan naar kanunnik Jan Froymont in Mechelen. Ook hier was de afspraak: Jan deed allerlei klusjes, en als wederdienst werd zijn opleiding betaald. Alle klusjes die hij kreeg, en het waren er nogal wat, volbracht hij opgewekt en zonder klagen.

In 1615 openden de Jezuïeten een college in Mechelen. Jan wilde, geïnspireerd door het levensverhaal van Aloysius van Gonzaga, jezuïet worden en ging naar Mechelen om zijn studie te voltooien. Jan Berchmans was op dat moment 17½ jaar oud. Hij trad in het noviciaat van de paters jezuïeten op 24 september 1616. Daar leerde hij de wijsheid die van toepassing is op zijn hele leven: 'Heiligheid bestaat niet in het verrichten van buitengewone dingen, maar in het buitengewoon verrichten van gewone dingen!'. Nog tijdens zijn eerste jaar in Mechelen kreeg Jan het bericht dat zijn moeder was overleden. Zijn vader besloot daarop de schoenmakerswinkel sluiten en zelf ook de priesterstudie op het seminarie te beginnen. Twee jaar later al, in april 1618, werd Jan Berchmans sr. tot priester gewijd.

Zoals elke jezuïet legde Jan jr. na zijn twee jaar noviciaat de religieuze geloften af van armoede, kuisheid en gehoorzaamheid. In september van datzelfde jaar 1618 begon hij in

Antwerpen aan een studie filosofie. Daar kreeg hij te horen dat hij was uitgekozen om zijn studie in Rome te voort te zetten. Hij had gehoopt op weg naar Rome zijn vader nog in Mechelen te kunnen treffen voor een afscheid, maar in plaats daarvan kreeg hij te horen, dat zijn vader gestorven was, nog geen zes maanden na diens priesterwijding. Jan arriveerde in Rome op de laatste dag van december 1618. Hij voltooide zijn drie jaar filosofie met succes. Niemand leek zich te realiseren hoezeer hij 'het gewone met buitengewone zorg verrichtte' en hoeveel werk hij daarvoor verzette.

Wat wel snel duidelijk werd, was zijn afnemende gezondheid. Jan bleek aan dysenterie te lijden en inmiddels zo verzwakt te zijn dat er geen genezing meer mogelijk was. In de kring van de communiteit ontving hij het sacrament der zieken op 12 augustus 1621. Toen de volgende morgen om even over acht de klok van het huis aanhoudend luidde, was het voor iedereen duidelijk; Jan was gestorven. (De feestdag voor Jan Berchmans is 26 november. De reden waarom juist deze dag is gekozen is niet duidelijk.)

Zoals gebruikelijk in de jezuïetenorde schreef een huisgenoot een karakteristiek van de overledene. Hierin werd het volgende geschreven: 'Wat wij allemaal zo in hem bewonderden, was dat hij zo deugdzaam was, zo vanzelfsprekend deugdzaam. Met Gods genade wist hij van alles wat hij aanpakte iets bijzonders te maken; iets wat precies was zoals het moest zijn.'

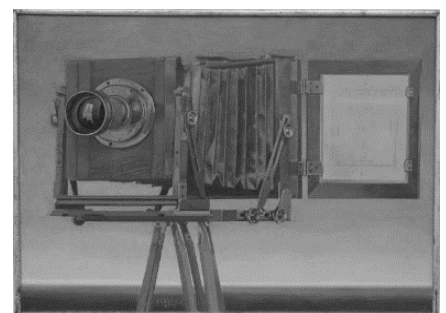
Volgende keer in deze serie: Sint Laurentius van Rome.

Eveline Sitskoorn

Opname van de weekendvieringen

Het ergste van Corona fase 2 lijken we achter de rug te hebben. De kerk is weer beperkt open en we zijn op de eerste Adventszondag gestart met vieringen met kerkgangers. De periode hiervoor hadden wij gekozen voor een opname van de weekendviering. 22 zondagen hebben wij op deze manier kunnen voorzien van de mogelijkheid dat eenieder ons kon volgen. Toch een beetje thuis zijn in deze wereld van afstand.

Dit was mogelijk, doordat wij een groep mensen om ons heen hebben die dit willen verzorgen. Niet zomaar een uurtje.

Nee, hele dagdelen werden erin gestopt om een mooie en goede uitzending te verzorgen.

Dank daarom aan de opnameploeg, de techneuten, coördinator en ICT'er voor jullie fantastische werk: Hennie, Joost, John, Joris en Sonja, namens ons allen: Dank jullie wel!

De zangers, dirigenten, organisten, pianisten die de afgelopen vieringen hebben ondersteund: leden van Cantiqua en van Stella Vocalis, Maurick, Ruud, Rick, Sonja en Gabrielka. Dank jullie wel!

Jan Claassen, pastor

Boekrecensie: Rik Torfs over een kerk waar de deur altijd open staat

Je zou een vermakelijke, geestrijke en eigenwijze scheurkalender kunnen vullen met oneliners uit het boek *De kerk is fantastisch* van de Vlaamse kerkjurist Rik Torfs. Met milde humor en ironie door hem geschreven lijkt de 'lachende kerk' van Godfried Bomans en Fons Jansen uit de jaren zestig terug van weggeweest. Hoe troostrijk zijn gevleugelde uitspraken als: 'Verwacht niets van een nieuwe bisschop, dan kan het altijd meevallen', 'God houdt van atheïsten, al twijfelt hij aan hun bestaan' en 'De kerk verwacht van de mens geen volmaaktheid, een groot pluspunt in een tijd waarin alles perfect moet zijn. Ze helpt ons relativeren, ze denkt in eeuwen'.

Rik Torfs is hoogleraar kerkelijk recht. Van 2013 tot 2017 was hij rector van de KU Leuven, van 2010 tot 2013 senator voor de CD&V. In Vlaanderen is hij een bekende tv-persoonlijkheid, commentator in Ter zake van de VRT. In *De kerk is fantastisch* bezingt hij de luister van de R.K. Kerk in acht coupletten: haar gebouwen, haar geloof in de verrijzenis, haar functie als veldhospitaal en oase, als plek van schoonheid en humor, als pleisterplaats voor ongelovigen en als oord van verrotting. Dat laatste zullen de meeste Belgen na het schandaal rond het kindermisbruik, onder andere van de Brugse bisschop én het toedekken daarvan door kardinaal Daneels, meer dan ooit beamen. Verrotting kan echter humus zijn voor vernieuwing, schrijft Torfs: 'De kerk kent door de geschiedenis heen vele ontsporingen, maar is nooit definitief verdwenen. Als de kerk ruiterlijk haar misdaden bekend en iets doet aan haar autocratische structuur, die meer dan het celibaat oorzaak is van het zo lang door kunnen gaan van het kindermisbruik, zou ze een nieuwe start kunnen maken.'

Torfs' relativerende toon is een verademing in de vaak humorloze polarisatie van de afgelopen decennia in de R.K. Kerk én het somberen over de leegloop en de ontkerkelijking in Nederland en Vlaanderen. Hij schijnt terug te verlangen naar de volkskerk van zijn jeugd. 'Laat de kerk weer een verzameling zijn van gelovigen, half-gelovigen en ongelovigen. Niet een kerk die de heilige rest verenigt, die een

minderheidskerk is geworden en daar prat op gaat. Mensen die uit gewoonte, om culturele, sociale of folkloristische redenen naar de kerk kwamen, ontbreken vandaag steeds vaker.' Torfs wil ongelovigen die voor de schoonheid van het imposante barokke of neogotische gebouw komen of die goed uitgevoerde liturgische muziek willen beluisteren nadrukkelijk binnen sluiten... 'Er zijn genoeg kardinalen die zelf ongelovig zijn,' laat hij ons weten. 'Als boekhouders en loodgieters hun geloof verliezen, waarom kardinalen dan niet? Zij worden bovendien geacht er vaker over na te denken.' De kerk is fantastisch! Haar charme zit in haar functie om vrijplaats en oase te zijn voor hen die tot rust willen komen ver weg van de alledaagse beslommingen. Zij wil allen gastvrij ontvangen door er gewoon te zijn. Het gebouw staat open voor iedereen ook voor hen die niet meer geloven. Hij noemt de kerk in dit verband 'pleisterplaats voor ongelovigen'. Ze is gastvrij 'door onderdak te bieden aan wie in de ogen van de samenleving afgeschreven zijn (de kerk als veldhospitaal), een kerk die niet moraliseert, niet oordeelt. Ze is een recipiënt van verdriet, een haven voor het menselijk tekort. Een plek waar meer kan dan in de samenleving in plaats van minder, met een generositeit die vriendelijker is dan de wet. Ik weet dat vandaag de kerk die reputatie niet heeft, en dat daar gezien haar eigen gedrag goede redenen voor zijn, maar voor mij is ze bij uitstek een plek van absolute openheid. Vandaar mijn sympathie voor gebouwen, die daar doorgaans meer natuurlijke aanleg voor hebben dan bedienaren.'

De kerk als het gebouw waarin gelovigen, half-gelovigen en ongelovigen samen komen om te vieren, beleven we ieder jaar weer opnieuw tijdens de Kerst. Onze eigen Mariakerk herbergt dan maar liefst 1200 kerkgangers in de gezamenlijke diensten van kerstavond, van eerste en van tweede kerstdag. Ouders met kinderen, grootouders met kleinkinderen bezoeken de kerststal. Dit past geheel binnen Rik Torfs' oproep tot gastvrijheid en mildheid naar iedereen. Ik weet dat ik daarmee de bespreking van het boek van Rik Torfs niet geheel recht doe. Daarom bewaar ik graag wat hij al filosoferend naar voren brengt over de verrijzenis en opstanding uit de dood voor ons paasnummer.

Hans Happel

Kerstboom

Het binnenhalen en optuigen van de kerstboom was bij ons thuis in de jaren vijftig en zestig een belangwekkend ritueel. Als Sint vertrokken was, trok mijn vader met een bijl eropuit naar zijn trots, de boomgaard. Maar liefst 110 fruitbomen – de sterappeltjes en stoofpeertjes hadden mijn voorkeur – een moestuin en helemaal achteraan een stuk of wat naald-boompjes. Het was een waar eldorado, niet alleen voor ons, maar voor de hele buurt, vooral in oogsttijd. Mijn vader vond het best, zolang hij al dat fruit maar niet zelf hoefde te plukken. Later heeft de gemeente de grond voor een habbekrats onteigend en er een naargeestig villawijkje geplant.

Mijn moeder had maar vijftien zilverkleurige kerstballen, een piek en wat engeltjes en heel veel lichtjes. Wij keken ademloos toe hoe er langzaam maar zeker een kunstwerk ontstond, een boom vol warmte, geborgenheid en liefde.

Ik schrijf deze regels op 23 november. Vrijwel de hele straat heeft al een kerstboom in vol ornaat in de huiskamer staan. Ik mag hopen dat het geen echte bomen zijn, want die beginnen eind november al aan naalduitval te lijden en zijn rond de kerst zo kaal als een biljartbal. Wat bezielt die mensen om net na de digitale intocht van de Sint en meer dan een maand voor kerst al een boom op te tuigen? Dat moet corona en de daaruit voortspuitende behoefte aan gezelligheid zijn. Maar ik wacht liever tot sinterklaas weer is afgereisd, al was het alleen maar om het levensritme van mijn kleinkinderen niet hopeloos in de war te gooien.

De kerstboom komt voort uit, u raadt het al, heidense tradities. De Germanen hielden van de altijd groenblijvende dennenboom, symbool voor vruchtbaarheid en het goddelijke. Dat laatste konden zij niet zo goed definiëren, maar ze wisten één ding zeker: een dennenboom in huis in de donkerste dagen van het jaar was om een of andere raadselachtige reden de voorbode van de lente. Om de goden gunstig te stemmen versierden zij de boom met fruit en versiersels.

In de Middeleeuwen kreeg de kerstboom vaste voet aan de grond bij katholieken. Aanvankelijk vond het Vaticaan alles best, maar vanaf de negentiende eeuw rees er in de pauselijke residentie ineens behoorlijk wat verzet tegen het optuigen van kerstbomen. Een heidens ritueel, vonden ze. Over het aftuigen van de boom hebben ze zich overigens nooit uitgelaten. Nu moet gezegd dat de pausen in de negentiende eeuw niet bepaald de zon in het water zagen schijnen. Het zou zelfs tot 1982 duren voordat de kerstboom weer werd toegelaten in het Vaticaan. Dat was te danken aan Johannes Paulus II, een Pool die natuurlijk van kindsbeen af was opgevoed met rijkelijk versierde kerstbomen.

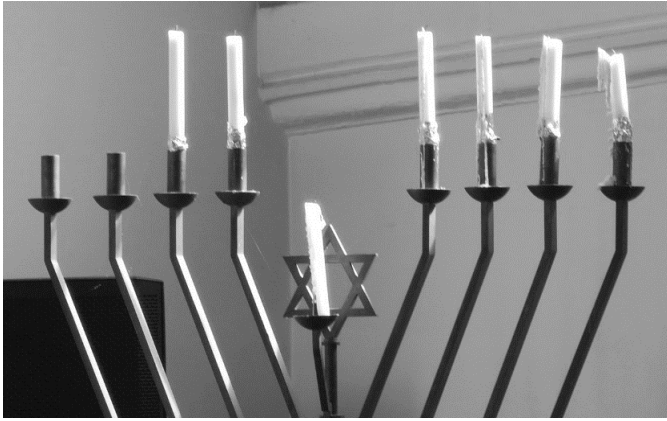
Op 24 december toverde mijn moeder de laatste verrassing tevoorschijn: een heleboel chocolade kransjes en elke dag mochten we ieder twee kransjes plukken. Mijn vader zag glimlachend toe: ze hadden altijd al van hem geplukt en hij vond het best, zolang hij maar niet zelf hoefde te plukken.

Hein Wilsens

Chanoeka, het feest van de lichtjes

Joodse feestdagen, door het jaar heen, zijn bijna alle gerelateerd aan gebeurtenissen uit de geschiedenis van het Joodse volk, waarin overleven en voortbestaan van het volk wegens wrede vervolgingen op het spel stonden. Op deze dagen danken de Israëlieten Jahweh dat hij erbij was en hen heeft behoed van de ondergang. Het meest bekend is natuurlijk Pesach, het Joodse paasfeest, wanneer het einde van de slavernij en de exodus uit Egypte worden gevierd.

Chanoeka 'het feest van de lichtjes', begint op 25 Kislev, de Joodse maand die grotendeels samenvalt met onze maand december. Het feest duurt acht dagen. Dit jaar vindt het plaats van 10 tot 17 december. Elke dag steken de Joodse gelovigen een kaars aan in een speciale kandelaar, de negenarmige chanoekia. Ze gedenken daarmee de bevrijding van hun heilige tempel in Jeruzalem in het jaar 164 voor Chr., én het wonder dat de kandelaar bij die herinwijding acht dagen lang bleef branden.

Chanoeka is het jongste Joodse feest. Toch is het al meer dan tweeduizend jaar oud. Op dat moment hielden de Grieken al twee eeuwen Israël bezet sinds de verovering van dat land door Alexander de Grote. De bezetters respecteerden de plaatselijke gewoontes niet. Ze wilden dat de Joden zich verregaand zouden aanpassen. Zo offerden de Griekse verdrukkers een varken op het altaar in de tempel in Jeruzalem. Een ongelooflijke provocatie, omdat een varken een onrein dier is en daarmee dus de hele tempel tijdelijk 'onrein' werd.

Onder leiding van Juda de Makkabeeër (zijn bijnaam: 'De Hamer') kwamen de Joden in opstand. Het lukte hun stukje bij beetje het land te heroveren. Maar voordat zij de tempel bereikten, hadden de Grieken de heilige plaats geplunderd en gesloopt. Uiteindelijk wist de opstandelingen hen ook daar te verjagen. Teruggekeerde priesters vonden de grote kandelaar terug: de chanoekia. Er was slechts een klein flesje koosjere olie. Op de eerste dag van de herinwijding van de tempel was het al op. Maar de tweede ochtend bleek het weer gevuld te zijn. En zo acht dagen lang: het wonder van de olie.

Hoe vieren de Joden Chanoeka? Gedurende de viering van het feest brandt de aansteekkaars van de chanoekia alle acht dagen. Van de overige acht kaarsen wordt er elke dag één aangestoken, tot op de achtste dag alle kaarsen branden. De kaarsen staan symbool voor de acht dagen dat het wonder van de olie duurde. Waarin lijkt Chanoeka op Kerst? Chanoeka

en Kerst zijn beide gezellige familiebijeenkomsten in december met veel aandacht voor kinderen. Er zijn dan extra veel zoetigheden en cadeautjes. Er zijn ook overeenkomsten die wat dieper gaan. Chanoeka en Kerst zijn allebei 'lichtfeesten'. Tijdens Chanoeka gedenkt men met het aansteken van de kandelaar Gods aanwezigheid. Het is opvallend hoeveel licht een enkele kaars kan geven. Je kunt het honderd meter verderop met gemak nog zien, zeker als je ogen eraan gewend zijn. Joodse gelovigen gedenken met Chanoeka hetzelfde als christenen met Kerst: hoe het licht van God altijd sterker is dan de donkerte. Zelfs de kleinste gebeurtenissen kunnen tot heel ver ons leven positief en diep raken.

Ten slotte: ofschoon 25 Kislev en 25 december slechts zelden samenvallen vanwege uiteenlopende kalenders en jaartellingen, is toch het getal 25 frappant. We weten dat ons Kerstfeest van origine niet christelijk is. Historici hebben erop gewezen dat Kerstmis geënt is op dag dat de Romeinen de geboorte van de zonnegod Mithras vierden. Op 25 december zou deze uit Perzië afkomstige God ter wereld gekomen zijn. Nota bene: geboren uit een maagd! Door zijn vele overeenkomsten met de Christusfiguur - tijdens zijn leven op aarde genas Mithras zieken en voor zijn opstijging ten hemel had hij een 'laatste avondmaal' met twaalf volgelingen - was het een geduchte concurrent van Jezus de Messias. Deze concurrentieoverwegingen leidden ertoe dat keizer Constantijn de heidense viering uiteindelijk liet omdopen tot Kerstmis, de verjaardag van Gods zoon op 25 december. De christelijke betiteling van Kerstmis als 'lichtfeest' verwijst dus naar de Romeinse *natalis solis invicti*, de geboorte van de zonnegod. Mogelijk is de datum van het Chanoeka-feest, 25 Kislev, eveneens verward met 25 december. Of zou het christelijk kerstfeest uiteindelijk teruggaan op joodse wortels, te weten Chanoeka, het feest van de lichtjes? Het zou kunnen. De opstand van de Makkabeeën vond meer dan anderhalve eeuw voor Jezus' geboorte plaats. Kortom, opvallende gelijkenissen waar voorlopig geen definitief antwoord op te geven is.

Hans Happel

Alle registers open

In deze rubriek geven wij een overzicht van iedereen die sinds de vorige Mooi Meegenomen gedoopt, getrouwd of overleden is.

Overleden

11 okt Jenny Elissen-de Groot (1947)
14 nov Corry van den Hout-Janssen (1925)

Foto's/afbeeldingen

blz. 1: © Jan van den Berg
blz. 1: www.pixabay.com
blz. 2: © Jan van den Berg
blz. 2: www.kerkbalans.nl
blz. 2: www.pixabay.com
blz. 3: © Jan van den Berg
blz. 4: © Zr. Katalin (2x)
blz. 5: © Zr. Katalin
blz. 5: © Ronde Tafelhuis (3x)
blz. 6: www.abdijvanberne.nl
blz. 6: © Jan van den Berg
blz. 7: © Norbertijnenparochie Heikant-Quirijnstok
blz. 8: © Eveline Sitskoorn
blz. 8: © Jan van den Berg
blz. 9: www.gva.be
blz. 9: www.libris.nl
blz. 10: © Jan van den Berg (2x)
blz. 11: © Jan van den Berg
blz. 11: <https://commons.wikimedia.org>
blz. 12: © Jan van den Berg
blz. 12: www.pixabay.com

Nummer 315 van Mooi Meegenomen verschijnt in het weekeinde van 30/31 januari. Kopij graag voor 11 januari aanleveren: mooimeegenomen@home.nl. De redactie behoudt zich het recht voor om aangeleverde kopij in te korten.

Dit is de verdere planning voor Mooi Meegenomen in 2021:

nummer	kopij bij de redactie	verspreiding
316	1 maart	20-21 maart
317	31 mei	19-20 juni
318	16 augustus	4-5 september
319	27 september	23-24 oktober
320	15 november	4-5 december

Mooi Meegenomen wordt mede mogelijk gemaakt door:

Bouwbedrijf G. Kuypers: voor ver- en nieuwbouw
Stokhasseltlaan 43, 5049 TB Tilburg
013 - 4561289

Woonsfeer: woningstofferings
Offenbachstraat 165, 5011 EH Tilburg
013 - 4555305, info@woonsfeerbv.nl

Boca kaarsen BV: kerkkaarsen/kerkartikelen
Galvaniweg 20, 5482 TN Schijndel
073 - 5492511, www.boca.nl

Bijnen Uitvaartverzorging Tilburg
Brucknerlaan 20, 5011 DN Tilburg
013 - 4553379, www.bijnenuitvaartverzorging.nl

Autobedrijf Probaat VOF: BOVAG-autobedrijf
Leharstraat 21, 5011 KA Tilburg
013-5357171, info@autoprobaat.nl

Bruidsboetiek Lovely Lady
Stationsstraat 86, 5141 GG Waalwijk
0416-337388, www.lovelylady.nl

Natuursteenbedrijf Schaapsmeeders: grafmonumenten
De Schans 63, 5011 EM Tilburg
013-4550129, www.schaapsmeedersheikant.nl

Boomrooierij Weijtmans: houthandel en transport
Handelsweg 18, 5071 NT Udenhout
013-5111483, www.boomrooierijweijtmans.nl

Tuincentrum GroenRijk Tilburg
Stokhasseltlaan 39, 5049 TB Tilburg
013-4550860, www.groenrijktilburg.nl

Colofon

‘Mooi Meegenomen’ is het communicatieorgaan van de norbertijnenparochie Heikant/Quirijnstok in Tilburg-Noord.

Oplage: 1150 stuks
Frequentie: 6x per jaar
Redactieleden: Jan van den Berg, Thea van Blitterswijk, Hans Happel, Eveline Sitskoorn, Hein Wilsens
E-mail redactie: mooimeegenomen@home.nl

Adres parochie: De Schans 122, 5011 EN Tilburg
Telefoon: (013) 4550663
Internet: www.norbertijnenparochiehq.nl
E-mail: info@norbertijnenparochiehq.nl

Uw kerkbijdrage of gift mag worden overgemaakt op IBAN NL28INGB0001095131. ANBI-nummer 824144302 t.n.v. parochie OLV Onbevlekt Ontvangen te Tilburg. Een verhuizing of huwelijk, de geboorte of het overlijden van een parochiaan graag doorgeven aan bovenstaand parochieadres.

